

בש"פ 5179/19 - מדינת ישראל נגד אופיר ניאמצ'יק

בבית המשפט העליון

בש"פ 5179/19

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: אופיר ניאמצ'יק

בקשה להארכת מעצר עשירית לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ד' באב התשע"ט (5.8.2019)

בשם המבקשת: עו"ד סיגל בלום

בשם המשיב: עו"ד תמיר סננס

החלטה

לפניי בקשה להארכת מעצר עשירית לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

הואיל ובעניינו של המשיב ניתנו בעבר החלטות בבקשות קודמות להארכת המעצר, אמנע מחזרה על הדברים
שנכתבו שם, ונקודתהמוצא לדיון היא החלטתו של השופט נ' הנדלמיום 31.3.2019 במסגרת בקשה תשיעית להארכת
מעצר (בש"פ 1720/19 מדינת ישראל נ' פלוני (31.3.2019)). כפי שמצוין שם, המשיב מואשם בעבירות של סיוע לרצח,
קשירת קשר לביצוע פשע (רצח), קשירת קשר לביצוע פשע (פריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה), עבירות בנשק (נשיאת
נשק ואביזר ו/או תחמושת), חבלה במזיד (ברכב), פריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה או פשע וגניבה מרכב. נקבע כי

עמוד 1

לכאורה חלקו של המשיב באישום בקשירת קשר לביצוע רצח אינו מרכזי, ובסופו של דבר הרצח בוצע ללא מעורבותו; אולם נתון זה, בא לידי ביטוי בכך שהמשיב עצור בפיקוח אלקטרוני עם "חלונות" רחבים.

כאן המקום להזכיר כי עניינו של המשיב הוא נדבך אחד בתיק מורכב, של פשיעה חמורה ומאורגנת, שבירורו כרוך במאות עדים ומסמכים. אך הכרעה בעניינו של כל אחד מהמעורבים נגזרת ממעורבותו ומחלקו שלו, מעברו, ומנסיבות הרלוונטיות אליו; והדברים יפים גם להכרעות בעניינו של המשיב. אף שחלקו אינו דומיננטי כאמור, עמד בית משפט זה בהחלטות קודמות על מסוכנותו (בש"פ 1087/18 מדינת ישראל נ' פוגל (1.3.2018)).

בא כוח המשיב - שהתנגד לבקשה -עמד בטיעונו על הימשכות ההליך, ועל שינוי נקודת האיזון כפועל יוצא מחלוף הזמן; על עוצמת הראיות נמוכה בענייננו בשל כך שאחיו זוכה בהליך קודם שנסב על אותו מעשה רצח, והוא עצמו זוכה מאישום אחר; ועל שחרורו של נאשם 6 בערובה בשנת 2017.

בנושאים אלה אין משום חידוש, שכן הם היו קיימים כבר בשלבים קודמים, וממילא נושא עוצמת הראיות אינו מהשיקולים הנבחנים בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים. גם שחרורו בערבות של הנאשם 6 הוא פועל יוצא של תפישת המשיבה לגבי הבחנה בין השניים בשל מעורבות שונה ואישומים שונים, ומכל מקום מדובר בהתרחשות שאירעה כאמור עוד בשנת 2017, וממילא אין בה כדי להביא לשינוי בנקודת האיזון בשלב הנוכחי.

בצד האמור, חלוף הזמן הוא נתון שיש לשקלו בבחינה האם שונתה נקודת האיזון, בצד בחינת קצב התקדמות ההליך. בהקשר אחרון זה אציין כי בא כוח המשיב אינו כופר בכך שהמשפט מתנהל כסדרו; וכפי שעולה מהחלטת השופט י' עמית, שניתנה בעניינים של נאשמים אחרים בפרשה, "בית המשפט המחוזי יוצא מגדרו על מנת לקיימו כהלכתו בקצב ובמועדים שנקבעו" (בש"פ 3707/19 מדינת ישראל נ' פוגל (11.6.2019)).

בנסיבות אלה, בהינתן המסוכנות הנשקפת מהמשיב כפי שנקבע גם בהחלטות הקודמות, בשים לב לעובדה שאין מדובר במעצר מאחורי סורג ובריח, ובשים לב ל"חלונות ההתאווורות" הרחבים (כאשר ההחלטה האחרונה בנושא זה ניתנה אך ביום 4.8.2019), לא מצאתי כי נקודת האיזון שונתה במידה המצדיקה ביטול המעצר בפיקוח אלקטרוני.

בשים לב לקצב התנהלות המשפט ולהיקפו, אני רואה להיעתר לבקשה במלואה. מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני מוארך ב-150 ימים החל מיום 13.8.2019, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 48914-08-16 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, הכל לפי המוקדם.

ניתנה היום, ד' באב התשע"ט (5.8.2019).

ש ו פ ט